

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **Mountfield HK, a. s.**
se sídlem Komenského 1214/2, Hradec Králové
zastoupena JUDr. Jakubem Havlíčkem, advokátem
kanceláře HAVLÍČEK & PARTNERS, advokátní kancelář, s. r. o.
se sídlem Divišova 882, Hradec Králové

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. srpna 2018, č. j. ČOI
55701/18/O100/2700/18/HI/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Návrh na moderaci trestu se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Česká obchodní inspekce, inspektorát pro Královéhradecký a Pardubický kraj, jako správní orgán I. stupně, uložil žalobkyni rozhodnutím ze dne 22. 3. 2018, č. j. ČOI

40851/18/2700, úhrnnou pokutu ve výši 300.000,- Kč, a to za spáchání přestupku dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. Žalobkyně se měla přestupku dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele dopustit tím, že jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele porušila § 6 zákona o ochraně spotřebitele, neboť při prodeji vstupenek na hokejový zápas play-off 2017 mezi hokejovými kluby Mountfield HK, a.s., a HC Kometa Brno, který se konal dne 30. 3. 2017 v 17:20 na Zimním stadionu na adrese Komenského 1214/2, 500 03 Hradec Králové, nabízela k prodeji a prodávala vstupenky do sektoru stání – hosté za cenu 450,- Kč (základní vstupné)/430,- Kč (zlevněné vstupné), přičemž cena do srovnatelného sektoru na stání (pro domácí fanoušky) byla stanovena na 170,- Kč (základní vstupné)/150,- Kč (zlevněné vstupné) a ceny sedadel na tribunách se pohybovaly v rozmezí 210,- až 390,- Kč (základní vstupné)/ 190,- až 370,- Kč (zlevněné vstupné), kdy tímto jednáním společnost porušila zákaz diskriminace spotřebitelů při poskytování služeb. Žalobkyně se dále měla dopustit přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, když dne 30. 3. 2017 na Zimním stadionu na adrese Komenského 1214/2, 500 03 Hradec Králové, jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele porušila § 12 zákona o ochraně spotřebitele, neboť neinformovala spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně vstupenky do sektoru stání – hosté na hokejový zápas play-off 2017 mezi hokejovým klubem Mountfield HK, a.s. a HC Kometa Brno.

2. K odvolání žalobkyně žalovaná napadeným rozhodnutím prvoinstanční správní rozhodnutí změnila tak, že odstavec 1) výroku I. rozhodnutí orgánu I. stupně zrušila a řízení v této věci zastavila. Dospěla totiž k závěru, že žalobkyně nespáchala prvý ze shora uvedených přestupků. V návaznosti na to žalovaná změnila prvoinstanční rozhodnutí rovněž tak, že v jeho výroku II. slova „*úhrnnou pokutu ve výši 300.000,- Kč, slovy: tři sta tisíc korun českých*“ nahradila slovy „*pokutu ve výši 50.000,- Kč, slovy: padesát tisíc korun českých*“. Ve zbytku (tedy ohledně druhého ze shora vymezených přestupků) rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdila.

II. Podstata žaloby

3. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V žalobě uplatnila několik žalobních námitek, v nichž vystupovala proti zákonnosti a správnosti obsahu žalovaného rozhodnutí.
4. V úvodu žaloby, v návaznosti na výrok žalovaného rozhodnutí, shrnula, že žalovaná dospěla k závěru, že ze strany žalobkyně k žádné diskriminaci spotřebitele a tedy k porušení § 6 zákona o ochraně spotřebitele nedošlo. S tím žalobkyně souhlasila, nikoliv však již se závěrem žalované, že se žalobkyně dopustila přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, dle kterého se prodávající dopustí přestupku tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 téhož zákona; v tom byla žalovaná se správním orgánem I. stupně ve shodě.
5. V další části žaloby žalobkyně výstižně popsala stěžejní závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které ke shora uvedenému závěru vedly. Žalovaná považovala za prokázané, že žalobkyně v ceníku neuváděla cenu vstupenky do sektoru stání – hosté a že

vstupenku do tohoto sektoru následně prodala spotřebitelce, kterou byla inspektorka České obchodní inspekce. Žalobkyně dle názoru žalované nikde neuváděla, že by dané vstupenky nebyly prodejně a že by je nenabízela, neboť na ceníku žalobkyně je zobrazeno celé hlediště, včetně sektoru stání – hosté, a uvedeny ceny jednotlivých kategorií vstupenek. Žalovaná doplnila, že informace o tom, že by vstupenky do některých sektorů nebyly prodávány, chyběly. Dle žalované nelze z chybějící informace o ceně usuzovat, že daná kategorie nebyla v prodeji, když nadto žalobkyně vstupenky do sektoru stání – hosté prodávala i na pokladně, což prokázal kontrolní nákup. K tomu žalovaná doplnila, že žalobkyně prokazatelně informovala spotřebitele o cenách poskytovaných služeb formou ceníku, avšak informace o ceně vstupenky do sektoru stání – hosté tam uvedena nebyla, a spotřebitel zároveň nebyl informován o tom, že by vstupenky do tohoto sektoru nebyly k dispozici, naopak vstupenku do daného sektoru spotřebitelce (inspektorce v pozici spotřebitele) prodal, aniž by tato měla možnost seznámit se s cenou vstupenky před jednáním o koupi. Dle žalované nelze ústní podání informace o ceně až v případě projevení zájmu o koupi považovat za splňující požadavky platné právní úpravy, protože spotřebitel by neměl být nucen činit další úkony vedoucí ke zjištění ceny. Žalovaná následně uzavřela, že spotřebitel, který by projevil zájem o danou vstupenku přímo u pokladny na stadionu, nemusel mít povědomí o její ceně, nemohl vědět, že se žalobkyně rozhodla tyto vstupenky k prodeji aktivně nenabízet, a že proto neuvádí jejich cenu, příp. se mohl domnívat, že cena je stejná jako pro sektor stání.

6. S těmito závěry žalobkyně nesouhlasila, považovala je za nesprávné a nezákonné. A to z důvodu, že žalovaná nesprávně aplikovala ustanovení hmotného práva na zjištěný skutkový stav, který byl z její strany rovněž nesprávně zjištěn.
7. Žalobkyně v první žalobní námitce zdůraznila, že v ceníku pro jednotlivé kategorie vstupenek na utkání konané dne 30. 3. 2017 absentovala zcela záměrně celá kategorie vstupenek pro sektor stání – hosté, jelikož tato nebyla aktivně/veřejně nabízena. Je plně v souladu s běžnou obchodní praxí, že pokud nějaký výrobek či služba není předmětem nabídky, nebudou uvedeny v ceníku podobných produktů.
8. Nelze totiž zaměňovat záměr veřejně nenabízet s neprodejností.
9. Obvyklé schéma prodeje vstupenek na hokejová utkání play off je takové, že domácí tým primárně nabídne vstupenky do sektoru stání – hosté fanklubu hostujícího týmu, jenž si odkoupí celý „balík“ těchto vstupenek, které poté rozdělí mezi fanoušky. Žalobkyně tuto nabídku učinila, a již tímto dle svého přesvědčení splnila své zákonné povinnosti informovat spotřebitele o ceně poskytované služby v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve vztahu k této kategorii vstupenek, jelikož informaci o jejich ceně zpřístupnila jiným vhodným způsobem.
10. Oproti očekávání žalobkyně a v rozporu se zkušeností žalobkyně z předchozích utkání došlo u vstupenek do sektoru stání – hosté na předmětné hokejové utkání k výrazně nižšímu odběru vstupenek ze strany fanklubu hostujícího týmu, protože fanoušci hostujícího týmu zakoupili vstupenky do ostatních sektorů na zimním stadionu žalobkyně, a to právě kvůli jejich nižší ceně. Stalo se tak v důsledku všeobecného rozšíření povědomí o ceně vstupenek do sektoru stání – hosté. Následně již nebyly ze strany žalobkyně tyto vstupenky aktivně/veřejně nabízeny, jelikož nastala situace, se kterou nikdo při zahájení prodeje nepočítal, a to, že by lístky do sektoru stání – hosté nebyly v celém rozsahu odebrány ze strany fanklubu hostí.

11. Žalobkyně se nemohla ztotožnit s úvahou žalované, dle které: „*ne každý spotřebitel, který mohl mít zájem sledovat zápas ze sektoru pro hostující fanoušky, byl o ceně informován prostřednictvím fanklubu HC Kometa Brno či ji znal z médií*“, neboť právě faktické chování spotřebitelů dle jejího názoru zcela jednoznačně dokládá opak. Je totiž nezpochybnitelným faktem, že všichni fanoušci hostů, kteří zápas sledovali, byli o ceně lístků do sektoru hosté – stání informováni. Informovanost těch, kteří si zakoupili lístek do sektoru prostřednictvím fanklubu, považuje za nespornou a dostatečnou i správní orgán. A u spotřebitelů, kteří si zakoupili lístek do jiného sektoru, plyne jejich známost o ceně lístků do sektoru hosté – stání ze skutečnosti, že uzpůsobili své spotřebitelské chování, kupovali lístky do jiných sektorů a nikdo z nich si lístek do sektoru hosté – stání nekoupil, neb to nebylo ve smyslu vztahu cena/výkon pro ně výhodné.
12. Jediným, kdo si zakoupil lístek do sektoru stání – hosté byla pracovnice žalované, která byla také před zahájením jednání o koupi o ceně informována, protože to byl faktický důvod její návštěvy a provedení kontrolního nákupu (pokud by zvýšenou cenu vstupenky neznala, kontrola by neproběhla).
13. Žalobkyně připomenula, že dle judikatury Nejvyššího soudu se spotřebitelem rozumí průměrný spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Tímto rozumným spotřebitelem je v posuzovaném případě vzhledem ke vstupenkám, které žalobkyně aktivně nabízela k prodeji, dle mínění žalobkyně spotřebitel, který měl zájem navštívit předmětný zápas a koupit si lístek na pokladně. Okruh takových spotřebitelů musí být nutně vymezen těmi, kteří navštívili předmětné utkání. Je pak faktem, že z těchto reálných spotřebitelů si nikdo lístek do sektoru stání – hosté nekoupil jinak, než prostřednictvím fanklubu a že všichni potencionální spotřebitelé byli ze strany žalobkyně zcela dostačujícím způsobem informováni o ceně lístků do sektoru stání – hosté, což jednoznačně dokládá jejich reálné spotřebitelské chování – koupení lístků levnějších, které přinesly podobný užitek. Pokud by cenu lístků neznali, nikdy by nemohli své spotřebitelské jednání takto uzpůsobit. Ze strany žalobkyně byl tedy bezesbýtku naplněn smysl a účel § 12 zákona o ochraně spotřebitele ukládající povinnost informovat spotřebitele dopředu o ceně služby. Skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele tak naplněna nebyla.
14. Ve druhé žalobní námitce označila žalobkyně rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné, neboť se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádala se zhodnocením společenské škodlivosti jednání žalobkyně, ač k tomu byla s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu povinna. Žalovaná však na tuto svoji povinnost zcela rezignovala, v odůvodnění jejího rozhodnutí není o společenské škodlivosti jednání žalobkyně ani zmínka. Žalobkyně dodala, že pokud by její jednání mohlo naplňovat znaky skutkové podstaty přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) citovaného zákona po stránce formální, v žádném případě by nemohla být naplněna stránka materiální. Společenská škodlivost jednání žalobkyně totiž zcela absentuje, neboť smysl a účel § 12 zákona o ochraně spotřebitele ukládající povinnost informovat spotřebitele dopředu o ceně služby, byl zcela zjevně naplněn.
15. V závěru žaloby vyjádřila žalobkyně přesvědčení, že s ohledem na shora uvedené okolnosti případu jí žalovaná uložila pokutu zcela zjevně nepřiměřenou. Z dostupné judikatury je patrné, že pokuty, pokud jsou vůbec za tento přestupek ukládány, tak v

řádu nízkých tisíců korun. Proto z procesní opatrnosti navrhla její snížení, popřípadě upuštění od ní ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.

III. Podstata vyjádření žalované k žalobě

16. Žalovaná uvedla, že se vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně, které byly podobné, jako jsou námitky žalobní, a odkázala proto předně na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Podle ní bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně byla připravena prodat i vstupenky do sektoru stání – hosté, neboť v případě inspektorky žalované se tak stalo. Tento záměr pak potvrdila i sama žalobkyně, jak vyplynulo z obsahu jejího odvolání (bod 9. části II. či bod 3. části III.). Nikde nebylo uvedeno, že by si vstupenky do tohoto sektoru nemohl spotřebitel zakoupit, ostatně odporovalo by to skutečnosti, že v případě dotazu na dané vstupenky by je žalovaná prodala. V ceníku byl vyobrazen plán stadionu, včetně sektoru stání – hosté. V ceníku byly rovněž uvedeny ceny jednotlivých kategorií vstupenek – červená zóna, žlutá zóna, zelená zóna + omezená, a stání. Z uvedených důvodů měla žalobkyně v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele uvést i cenu vstupenky do sektoru stání – hosté.
18. Žalovaná nesouhlasila s tím, že každý fanoušek, který chtěl daný zápas navštívit, musel mít povědomí o ceně lístků do sektoru stání – hosté. Ne všichni fanoušci se sdružují do fanklubu, zájemce o návštěvu utkání semifinále play-off nemusí být pravidelným návštěvníkem hokejových zápasů a nemusí mít povědomí o detailních souvislostech utkání, může se rozhodnout navštívit utkání až v den jeho konání. I takový spotřebitel ale má právo být řádně informován o ceně vstupenky. Ta do sektoru stání – hosté nemusela být známá všem fanouškům, kteří mohli mít zájem o sledování utkání z daného sektoru. Spotřebitel, který by projevil zájem o vstupenku do tohoto sektoru přímo u pokladny na stadionu, nemusel vědět, jaká je cena vstupenky do tohoto sektoru. Z plánu a ceníku se totiž mohl domnívat, že cena vstupenky do sektoru stání – hosté je stejná jako do sektoru stání. Nemusel tak vědět, že žalobkyně vstupenky do sektoru stání – hosté nabízí pouze na přímý dotaz a že z tohoto důvodu neuvádí jejich cenu. Vzhledem k informacím v ceníku nelze dle žalované zcela vyloučit ani úvahu spotřebitele v tom smyslu, že se žalobkyně vzhledem k nezájmu o vstupenky za cenu 450,- Kč na poslední chvíli rozhodla vstupenky do sektoru stání – hosté prodávat za shodných podmínek jako do sektoru stání, aby se naplnil i tento sektor a stadion tak byl zcela vyprodán.
19. Dle žalované byla dostatečně vysvětlena i společenská škodlivost daného jednání žalobkyně, bylo popsáno, jací spotřebitelé mohli být tímto jednáním poškozeni, i čím konkrétně byl spotřebitel ohrožen. O nebezpečnosti daného jednání pro společnost tak dle žalované nemůže být pochyb. Připomněla v souvislosti s tím, že přestupek dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele je přestupkem ohrožovacím, k poškození spotřebitele nemusí dojít. Skutečnost, že o vstupenku do sektoru stání – hosté projevila na pokladně zájem pouze inspektorka vystupující v tu chvíli v postavení spotřebitele, byla posouzena ve prospěch žalobkyně. Žalovaná dle svého mínění rovněž řádně vyhodnotila kritéria pro určení výše pokuty. Pokutu ve výši 50. 000,- Kč proto považuje za přiměřenou a odpovídající okolnostem případu.
20. Z uvedených důvodů navrhla, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Jednání soudu

21. Při jednání soudu dne 20. 10. 2020 účastníci jednání v podstatě zopakovali svoje hlavní argumenty.
22. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že otázka ceny vstupenek na předmětné utkání byla mediálně značně propírána, a to již před jeho zahájením. Tato skutečnost podle něho vylučuje naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, respektive naplnění jeho materiálního znaku. Podotkl, že vstupenky do sektoru stání – hosté si toho dne nekoupil nikdo, kromě inspektorky žalované, která pak o ceně vstupenky do tohoto sektoru byla rovněž velmi dobře informována, protože z toho důvodu na utkání přišla. Uvedl ještě, že se nikdy v historii play - off nestalo, že by fanoušci fanklubu hostujícího týmu nevykoupili jim přidělené lístky do sektoru stání – hosté, tedy nikdy nebylo možno si vstupenku do tohoto sektoru koupit na pokladně.
23. Pověřená pracovnice žalované uvedla, že kontrolní nákupy realizované inspektory žalované simulují běžný nákup spotřebitele, v daném případě byla inspektorce prodána vstupenka do sektoru stání – hosté, přičemž v ceníku umístěném na pokladně nebyla cena vstupenky do tohoto sektoru uvedena.
24. Závěrem zástupce žalobkyně dodal, že žalobkyně informovala o ceně vstupenek na dané utkání dlouho dopředu, a to i na svých webových stránkách, proto ostatně byla celá věc sledována médii. Fanoušek přicházející na toto utkání si dle něho nezjišťuje ceny vstupenek až na pokladně, ale je o nich informován dopředu, a podle toho si i vybírá své místo na stadionu. Takového fanouška je dle jeho názoru nutno považovat na průměrného spotřebitele, a ten o ceně vstupenek na utkání způsobem předvídaným v § 12 zákona o ochraně spotřebitele informován byl.

V. Skutkové a právní závěry soudu

25. Krajský soud následně přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
26. Žalobkyni je kladeno napadeným rozhodnutím za vinu, že se měla dopustit přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, neboť dne 30. 3. 2017 na Zimním stadionu na adrese Komenského 1214/2, Hradec Králové, jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele porušila § 12 zákona o ochraně spotřebitele, protože neinformovala spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně vstupenky do sektoru stání – hosté na hokejový zápas play-off 2017 mezi hokejovými kluby Mountfield HK, a.s. a HC Kometa Brno.
27. Pokud jde o skutkový stav věci, není o něm mezi účastníky sporu pochyb. Plyne jak z obsahu správního spisu, tak z obsahu odůvodnění prvoinstančního i žalovaného rozhodnutí a rovněž z obsahu žaloby, která fakticky zpochybňuje pouze právní závěry správních orgánů (ač v ní žalobkyně namítla rovněž nesprávné zjištění stavu skutkového, ovšem ve zcela obecné rovině a bez dalšího odůvodnění tohoto tvrzení).
28. Stručně shrnuto – žalobkyně měla ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele porušit tím, že v den uvedeného utkání prodávala na pokladně vstupenky do sektoru hosté – stání, ačkoliv informace o ceně vstupenky do tohoto sektoru v ceníku vyvěšeném na pokladnách absentovaly. Tyto skutečnosti považuje krajský soud na základě kontrolních zjištění žalované obsažených ve správním spisu (viz zejména Úřední záznam ze dne 30. 3. 2017 a Protokol o kontrole ze dne 10. 4. 2017) za nepochybné.
29. Předmět sporu tedy spočívá v právním posouzení nesporně zjištěného skutkového stavu věci.
30. Dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.
31. Dle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, je prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to
- a) označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztáženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám,
 - b) zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků,
 - c) zpřístupnit tuto cenu jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit zboží cenou způsoby uvedenými v písmenu a) nebo b),
 - d) předložit nabídkový ceník dílů a činností, pokud se zboží sestavuje z běžných dílů nebo činností na základě zvláštních požadavků kupujícího, nebo
 - e) oznámit kupujícímu odhad ceny^{8d)}, nelze-li podat informaci o ceně způsoby uvedenými v písmenech a) až d);
32. cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky

33. Dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí přestupku tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 téhož zákona. Dle § 24 odst. 17 zákona o ochraně spotřebitele lze za takový přestupek uložit pokutu do 5 000 000 Kč.
34. Jak už bylo uvedeno shora, není pochyb o tom, že žalobkyně v den utkání vstupenky do sektoru stání – hosté prodávala (ověřeno kontrolním nákupem kontrolorky žalované) a že v ceníku vstupného, který byl na pokladnách v den utkání umístěn, cena vstupenek do tohoto sektoru uvedena nebyla, ačkoliv ceník obsahoval plánec stadionu, v němž byl sektor stání – hosté vyznačen. Ceník obsahoval (samozřejmě kromě cen vstupenek do sektorů pro sezení) pouze informaci o ceně vstupenky do sektoru stání. Ta však byla výrazně nižší (o 280 Kč), než cena vstupenky do sektoru stání – hosté.
35. Žalobkyně v žalobě popsala dle jejího názoru mimořádné okolnosti při prodeji vstupenek do sektoru stání – hosté, kdy tyto byly nabídnuty všechny k odkupu členům fanklubu hostujícího týmu. Tato nabídka ale byla oproti zvyklostem využita jen v malé míře a většina lístků do tohoto sektoru tak zůstala neprodána. A to, jak žalobkyně stále zdůrazňovala, zejména na základě znalosti hostujících fanoušků o ceně vstupenek do sektoru stání – hosté, kterou žalobkyně nastavila úmyslně tak, že výrazně převyšovala cenu vstupenek do sektoru stání (který je určen pro všechny fanoušky, primárně pak ale pro ty domácího týmu). Proto fanoušci hostujícího týmu zvolili raději nákup vstupenek do sektorů pro sezení nebo do sektoru stání.
36. Právě ze skutečnosti, že nastavení výše ceny vstupenek do sektoru stání – hosté bylo oznámeno fanklubu hostí a že neuniklo pozornosti médií, která o této skutečnosti již před utkáním hojně informovala a hodnotila ji, žalobkyně dovozovala, že ti fanoušci, kteří na utkání chtěli přijít, o výši ceny této vstupenky dobře věděli a přizpůsobili tomu spotřebitelské chování (nekoupili si ji, resp. si koupili vstupenku do jiných sektorů). Tento svůj názor podporovala faktem, že v den utkání si nikdo jiný, kromě kontrolorky žalované, které byla cena vstupenky známa, vstupenku do sektoru hosté – stání nekoupil.
37. Dle žalobkyně tak skutková podstata jí vytýkaného přestupku naplněna nebyla, resp. pokud, pak pouze ohledně formálních znaků tohoto přestupku, materiální znak (společenská škodlivost) toto její shora popsané jednání rozhodně postrádá.
38. K tomuto mínění žalobkyně se krajský soud přiklonit nemohl. Dle jeho názoru se žalobkyně daným postupem porušení ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele (ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o cenách) dopustila.
39. Krajský soud při posouzení této otázky předně v podrobnostech odkazuje na právní hodnocení žalované obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména poslední odstavec na str. 8 a první dva odstavce na str. 9 napadeného rozhodnutí), neboť se s ním ztotožňuje a považuje je za příslušné.
40. Krajský soud nemůže přitakat žalobkyni v tom, že za průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové potřeby (ve smyslu žalobkyni citované judikatury), je nutno v daném případě považovat takového fanouška, který se o hokejová utkání svých klubů aktivně zajímá, a z toho důvodu mu nemohla uniknout informace, o níž před utkáním média hojně informovala, a to že žalobkyně nastavila na dané utkání ceny vstupenek do sektoru stání – hosté (určeného primárně pro fanoušky hostujícího týmu) tak, že výrazně převyšovaly ceny do sektoru stání (určeného primárně pro domácí fanoušky).

V návaznosti na to krajský soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že každá osoba, která měla v úmyslu na toto utkání jít, musela být s výší ceny sektoru stání – hosté obeznámena.

41. Úmysl navštívit toto utkání totiž mohly projevit i jiné osoby, jakkoliv se žalobkyně snaží navodit dojem, že je to nereálné, až absurdní.
42. Ve shodě se žalovanou krajský soud uvádí, že utkání mohla navštívit i osoba, která pravidelně hokejová utkání nenavštěvuje, a to tím spíše, že se jednalo o utkání play – off, tedy o vrcholnou část hokejové sezony. Jak připouští i žalobkyně, tato utkání jsou středem pozornosti médií, jedná se o významné akce sportovně – společenského významu. Jsou tak o nich informovány a sledují je i osoby, které se jinak během sezony o průběh hokejové ligy blíže nezajímají. Krajský soud si existenci takových osob, které nepatří mezi „skalní“ fanoušky či pravidelné návštěvníky hokejových utkání, a z toho důvodu tuto oblast pravidelně a podrobně nesledují, ale které se rozhodnou (třeba i na poslední chvíli) navštívit právě takové utkání pro jeho výjimečnost, dokáže velmi snadno představit. Motivací takových zájemců o vstupenky nemusí být nutně fandit některému z hrajících týmů, ale pouze se akce pro její atmosféru zúčastnit. A jim je jedno, do kterého sektoru si vstupenku koupí. Pokud jde o ceny vstupného, mohou pak tyto osoby spoléhat (a to i právě a jenom) na ceníky umístěné na pokladnách.
43. V takovém případě se ovšem zájemce o koupi vstupenky mohl (s ohledem na podobu ceníku, v němž byl sektor stání – hosté vyznačen) domnívat, že cena do tohoto sektoru je stejná jako do sektoru stání, protože jiný sektor pro stojící fanoušky nebyl v ceníku vyznačen. I kdyby před tím měl povědomost o tom, že cena do tohoto sektoru má být vyšší, mohl nabýt dojmu, že žalobkyně ceny vstupenek pro stojící diváky nakonec sjednotila, vedena například snahou, aby utkání bylo vyprodané, tedy aby se prodaly i fanklubem hostů neodebrané lístky do sektoru stání – hosté.
44. Informace médií o tom, že si fanklub hostujícího týmu neodebral většinu vstupenek do sektoru stání – hosté, mohla také k návštěvě utkání nalákat fanouška domácího týmu, který se rozhodl pro nákup vstupenky do tohoto sektoru z toho důvodu, že vstupenky do jiných sektorů nesehnal, protože ty byly vyprodány. Že k takovému chování mohou fanoušci domácího týmu přistoupit a nejedná se pouze o spekulaci ad absurdum, dokládá skutečnost, soudu známá z vlastní zkušenosti, kdy na finále Ligy mistrů v sezoně 2019/2020 hraného v Hradci Králové si fanoušci hostujícího týmu ze Švédska rovněž nevybrali všechny lístky do tohoto sektoru a tyto neodebrané vstupenky skupili rychle fanoušci domácího týmu vedeni snahou se utkání zúčastnit, jedno v kterémkoliv sektoru.
45. Stejně tak si lze reálně představit, že by si zájemce o koupi vstupenky na předmětné utkání chtěl předtím získané informace o ceně vstupenek (např. z médií nebo webových stránek žalobkyně) ověřit nahlédnutím do ceníku vyvěšeného na pokladnách. I on by musel být postupem žalobkyně zmaten.
46. Krajský soud nevidí důvod, proč by shora uvedení zájemci o koupi vstupenek neměli být zařazeni pod pojem průměrný spotřebitel vymezený shora. A na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žádná taková osoba si v den utkání lístky do sektoru stání – hosté na pokladně nekoupila.
47. Informace o cenách vstupenek do sektoru stání – hosté uváděné v médiích, na webových stránkách žalobkyně či poskytnuté fanklubu hostujícího týmu pak nelze považovat za

zpřístupnění ceny jiným přiměřeným způsobem ve smyslu § 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách.

48. Není také pochyb o tom, že povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30; všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Argument, že se zájemci o koupi vstupenky do sektoru stání – hosté mohli v případě nejasností doptat na cenu vstupenky u prodáváče v pokladně, tak obstát nemůže. Byť je možné, že někteří zájemci o koupi tohoto lístku po ověření ceny vstupenky dotazem na pokladně od svého záměru upustili. To by mohlo být i vysvětlením, proč si žádná osoba (kromě kontrolorky žalované) toho dne na pokladně lístek do sektoru stání – hosté nekoupila. To však již není pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku podstatné.
49. Krajský soud proto uzavírá, že závěr správních orgánů obou stupňů, že shora vymezeným chováním žalobkyně naplnila všechny formální znaky přestupku zakotveného v § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, je závěrem zákonným a správným.
50. Obiter dictum přitom krajský soud poznamenává, že této situaci bylo možno ze strany žalobkyně velmi snadno zabránit. Buď neměla v den utkání lístky do sektoru stání – hosté nabízet ve volném prodeji na pokladnách nebo měla ceníky vyvěšené na pokladnách doplnit o položku s cenou vstupenky do sektoru stání – hostí.
51. Pokud jde o námitku žalobkyně, že správní orgány nezkoumaly, zda byl naplněn rovněž materiální znak přestupkového jednání, považuje krajský soud za vhodné připomenout, že kategorie přestupků je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny přestupky uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků přestupku, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku přestupku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008-46).
52. Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupkem tedy je takové jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).
53. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny tím kterým zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.
54. K naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze tehdy, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Existenci takových významných okolností však krajský soud v projednávané věci neshledal.

55. Předně není oprávněná výtká žalobkyně, že se správní orgány danou problematikou vůbec nezabývaly a že jejich rozhodnutí jsou v tomto směru nepřezkoumatelná. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že správní orgány sice neuvedly své hodnocení materiální stránky přestupku výslovně, ale fakticky se touto problematikou zabývaly, neboť hodnotily mimo jiné např. povahu a závažnost spáchaného přestupku (viz např. str. 10 prvoinstančního správního rozhodnutí nebo str. 9-10 napadeného rozhodnutí). Z obsahu těchto jejich úvah lze dovodit jednoznačný závěr, že ani ony nedospěly k závěru, že v posuzovaném případě existují takové významné okolnosti, v důsledku nichž by bylo možno dovodit, že by se jednalo o jednání porušující či ohrožující zájem společnosti v míře nižší než nepatrné.
56. V návaznosti na to krajský soud dodává, že zabývat se v odůvodnění rozhodnutí problematikou existence materiálního znaku přestupku výslovně, mají správní orgány pouze v případě, že přestupce tuto námitku vznášel již v průběhu správního řízení. V obsahu podání žalobkyně učiněných v průběhu přestupkového řízení (námitky proti Protokolu o kontrole ze dne 25. 4. 2017, vyjádření ze dne 26. 2. 2018 či odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 6. 4. 2018) však námitku absence materiálního znaku přestupku nelze zaznamenat.
57. Ostatně i žalobkyně v žalobě uvedla pouze v obecné rovině, že společenská škodlivost jejího jednání v daném případě absentuje z důvodu, že smysl a účel § 12 zákona o ochraně spotřebitele, spočívající v povinnosti informovat spotřebitele dopředu o ceně služby, byl zcela zjevně naplněn. S tím se ovšem krajský soud neztotožnil (viz shora). S konkrétním tvrzením o existenci významných okolností ve smyslu shora uvedeném žalobkyně nepřišla. Ani této žalobní námitce tedy soud přisvědčit nemohl.
58. Nezbylo mu tak, než žalobu pro její nedůvodnost dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
59. V závěru žaloby žalobkyně učinila, jak sama uvedla „z procesní opatrnosti“, návrh na moderaci správního trestu. Odůvodnila jej tím, že s ohledem na jí popsané okolnosti odůvodňující její postup dne 30. 3. 2017 je žalovanou uložená pokuta ve výši 50 000 Kč zjevně nepřiměřená. Proto se domáhala jejího snížení či upuštění od jejího uložení.
60. Dle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
61. Předpokladem moderace je tedy to, že nejsou důvody pro zrušení správního rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. (tedy i rozhodnutí o výši pokuty je zákonné, správní orgán při udělení pokuty nevybočil ze zákonných mezí a své rozhodnutí řádně odůvodnil), ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši.
62. V posuzované věci žalobkyně žalobní námitku, v níž by zpochybňovala zákonnost druhu a výše uloženého trestu, vůbec nevznesla, krajský soud se tedy touto problematikou zabývat nemohl. Jak již předeslal v úvodu nalézací části tohoto rozsudku, správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.).
63. Zákonným požadavkem, který činí z moderace trestu normu aplikovatelnou jen výjimečně, je požadavek na „zjevnou nepřiměřenost“ správního trestu. Nestačí tedy

pouhá nepřiměřenost trestu, musí být dána nepřiměřenost „zjevná“. Ani žalobkyně však ve svém návrhu neuvedla, v čem by ona „zjevná nepřiměřenost“ jí uloženého trestu v dané věci měla spočívat. A neshledal ji ani soud.

64. Žalovaná totiž uložila žalobkyni za spáchání předmětného přestupku pokutu ve výši 50 000 Kč, přičemž horní hranice sazby dle § 24 odst. 17 zákona o ochraně spotřebitele činí u daného přestupku 5 000 000 Kč. Uložila jí tedy pokutu v podstatě při spodní hranici v úvahu přicházející dolní sazby (ta sice není zákonem výslovně stanovena, ale teoreticky by se mohlo jednat o pokutu v řádu jednotek korun). Tvrzení žalobkyně, že v obdobných případech správní orgány ukládají pokutu „v řádu nízkých tisíců korun“, nebylo ničím doloženo. Nebylo povinností soudu za žalobkyni taková správní rozhodnutí dohledávat, z úřední činnosti pak takovou povědomost nemá.
65. Naplnění zákonných podmínek pro moderaci trestu uloženého žalobkyni napadeným rozhodnutím proto krajský soud neshledal, musel tak návrh na takový postup zamítnout.

VI. Náklady řízení

66. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ten náleží žalované, ta se však náhrady nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. října 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu